

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**První
svaté
přijímání**

**Duchovní slovo
Svatého otce**

Jsi můj / moje

**Ministrantský
výlet**

sv. Jana Molla

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKE FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Daniel
Pečinka, Jiřina Nesvadbová

přispěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo Svatého otce
Co nás čeká
- 2 Prožili jsme - Ministrantský výlet
- 3 První svaté přijímání
- 4 Očeho pohádka - Jsi můj / moje!
- 5 Střípky z Ducháčů
Svědectví života - sv. Janna Molla
- 6 sv. Janna Molla - pokračování

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme Vás u poutního čísla farního časopisu, jehož tématem je Něha.
Je to vlastnost, která naprosto samozřejmě patří všem správným maminkám
i naší Mamince v nebi, patronce našeho farního kostela. Kéž Vás její přímluva
provází v závěru prázdnin.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com
do dalšího čísla farního časopisu, které plánujeme vydat na první neděli
adventní. Uzávěrka čísla bude **29. října** a téma bude Očekávání.

Duchovní slovo (tentokrát od Svatého otce)**Boží něha**

Něha! Pán nás miluje něžně. Zná nádherné umění pohladit – v tom spočívá
Boží láskyplnost. Nemiluje nás slovy. Přistupuje k nám a s něhou nám dává
svou lásku.

Blízkost a něžnost! Právě tak miluje Pán, který se k nám láskyplně přibližuje a
dává nám všechnu svou lásku i v těch nejmenších věcech. Právě blízkost a
něžnost nám ukazují sílu Boží lásky.

Cítíme-li se silnými, nikdy nezakusíme Pánovu něhu, Pánovo tak krásné
pohlazení. „Neboj se, já jsem s tebou, беру tě za ruku...“ Těmito slovy nám Pán
umožňuje chápat onu tajemnou lásku, kterou k nám chová. A když mluví Ježíš
sám o sobě, říká: „Jsem tichý a pokorný srdcem.“ Také on, Boží Syn, se snižuje,
aby přijal Otcovu lásku.

Z knihy 365 dní s papežem Františkem

Mariina něha

„Jsme žádáni obnovovat naši víru. Jsme žádáni žít revoluci něhy, tak jako ji žila
Maria. Jsme pozváni opouštět naše domovy a otevírat naše oči a srdce pro
jiné. Naše revoluce přichází skrz něhu, skrze radost, která náš činí stále
bližšími a soucitnějšími, a vede nás k zapojení se a k službě v životech
druhých,“ pronesl Svatý otec. „Jako Maria, matka Lásky, chceme být Církví,
která vychází ze svého domu, aby stavěla mosty, bořila zdi a zasévala smíření.“

Z homilie Svatého otce na Kubě v roce 2015

Co nás čeká?

V období od září do listopadu jsou plánovány následující aktivity.
Pro aktuálnější informace sledujte farní webové stránky, případně telefonicky
kontaktujte farní kancelář.

ZÁŘÍ

3.9. žehnání aktovek
16.9. farní výlet
17.9. misijní bazárek

ŘÍJEN

6.-7. 10. duchovní obnova (Pavla Petrášová – O charismatech)

PROŽILI JSME - Ministrantský výlet

V sobotu (13.5.) ráno jsme se plni očekávání sešli před kostelem. Sestavu výletníků tvořili: kluci Kalábovi (Kryštof a Jonáš), Pospíšilovi (Kryštof a Franta), Julínkovi (Martin a Standa), Mike Dražka a Honzík Kubita.

První velké vítězství jsme slavili, když se nám podařilo dostat kluky pomocí MHD do Veverské Bítýšky. Minulý rok (kdy byl cíl naší cesty stejný) jsme takové štěstí neměli. Proto, rozradostnění, že letos nám to vyšlo, jsme se vydali na cestu. Hlavně Ondra Hanák, jež naši skupinu neochvějně vedl. Po pár krocích si však uvědomil, že špatným směrem. Po nějakých pěti minutách otoček a korekcí směru jsme ale byli na správné trase a směřovali k našemu cíli.

Čekala nás 11,2 kilometrů dlouhá trasa, která kromě 370 metrů převýšení nabízela krásnou přírodu a dokonce po cestě i pár jeskyní.

Kluci, plní energie, svižně vysprintovali první prudké stoupání. Během něj se začaly konverzace ve skupině postupně ubírat různými směry. Tak například Martin J. s Kryštofem P. si založili lokální sázkovou kancelář, přidělili nám body a nechali nás sázet na MS v hokeji. Lingvisté Honzík K. a Mike se jali hrát s vedoucími slovní fotbal, ke kterému se postupně popřidávali i další kluci a který nabral gigantických rozměrů.

Když jsme vyhládli, zastavili jsme u rybníčku a pustili se do jídla. Kdo měl dosvačeno, začal se zajímat, jestli jsou v rybníčku ryby a vymýšlet, jak je chytit. (Na nic jsme nepřišli.)

Trochu jsme se báli, jestli nezačne pršet (mraky tak rozhodně vypadaly), ale naštěstí se nám déšť vyhnul a tak jsme k první jeskyni došli suchou nohou. Po jejím letmém prozkoumání, jsme usedli kobědu. Tehdy jsme se taky rozhodli zkrátit si původně zamýšlenou trasu, abychom stihli spoj zpět domů.

Druhou jeskyni nám mapa ukazovala v poměrně strmém kopci. Ale protože byla touha po dobrodružství neukojitelná, začali jsme šplhat po půdě rozmoklé deštěm z předchozího dne. Ač jsme se až k jeskyni nedostali, cesty jsme nelitovali. Největší záchvaty smíchu totiž pravděpodobně pochází z chvil, kdy jsme se snažili dostat ze svahu dolů.

Třetí jeskyně byla velmi hustě bráněna vegetací. Proto jsme ji minuli a směřovali až k poslední, která se podle fotek prezentovala daleko líp. Bohužel, zdání klamalo. Poslední "jeskyně" byla prostě puklina ve skále, ke které se navíc muselo do kopce ze zeminy a břidlice, který ukázkově uhýbal pod nohama. Znovu ale vše zachránila dětská radost z tak náročného výstupu a sestupu.

Po vyblbnutí se ve svahu a dojezení posledních zbytků svačin jsme se vydali zdolat poslední úsek cesty před naším cílem-Lažánkami, odkud nám jel autobus domů.

Zbytek cesty proběhl ve velké pohodě bez větších komplikací. Domů jsme se vrátili unavení a špinaví, ale i přes to, ta nejdůležitější věc na klucích zářila. Úsměvy.

DP

První svaté přijímání

Od letošního února se deset dětí z naší farnosti začalo připravovat na první svaté přijímání - Anička, Stáník, Petruška, Kubík, Nikolas, Ema, Martin, Gábinka, Davča a Lukášek.

Každou středu se děti poctivě připravovaly a snažily se víc a víc poznávat pana Ježíše pod laskavým vedením Martinky.

Na začátku si připomínaly svůj křest, malovaly své křestní svíčky a roušky, učily se základní pravdy víry, o Velikonocích pak tajemství Velikonoc a každý týden se dozvídaly nové věci a prohlubovaly lásku k Pánu Ježíši. Doba přípravy utíkala poměrně rychle, ani jsme se nenadáli a byl tu červen.

V sobotu 10. června čekal v kostele o. Jiří a děti poprvé přistoupily ke svátosti smíření. Bylo krásné pozorovat jejich tváře po vyznání hříchů a soustředění při následné modlitbě.

V neděli pak nastal dlouho očekávaný den - slavnost, při které děti přijaly Pána Ježíše. Děti přišly nastrojené a s čistým srdíčkem, očividně natěšené s velkým očekáváním.

Šly v průvodu, byly představeny přítomným, vyznaly svou víru, nesly obětní dary a pak nastal ten okamžik, kdy přijaly Pána Ježíše do svého srdce. Radovali jsme se spolu s nimi. Kéž by radost tohoto dne navždy zůstala v jejich srdcích!

Po slavnostní mši svaté následovala zahradní slavnost, kde se shromáždila celá farnost a rodiny prvokomunikantů. Byly přichystány spousty dobrot, dokonce i zmrzlina.. Taky skákací hrad, hrál se fotbal. Celkově to byl moc krásný a nezapomenutelný den. Moc díky všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto slavnostního dne, o. Jiřímu a hlavně Martince za její laskavou a trpělivou péči o naše děti.

JN

Očeho pohádka - Jsi můj / moje!

Matouš 14, 13-21

Kvůli čemu přišel Ježíš na zem?

Proč se Ježíš stará, že má někdo hlad?

Co by se mohlo stát, kdyby propustil lidi hladové?

Pro kolik lidí stačí sedm chlebů, jaké se tehdy dělaly? Odkud se vzaly ty ryby? Stará se Ježíš i o vás, o váš hlad? Jak?

V hlubokých ruských lesích žijí krásná a vzácná zvířata, která se podobají lasičce, kuně nebo fretce. Jmenují se norci. Ne proto, že by se nořili do vody, ani že by notoricky pili, ale proto že nocují v norách. Nejsou to ale žádní krtkové a moc toho nenahrabou. Patří mezi šelmy a nory si budují pod kořeny stromů. A tak se jedné paní norkové narodila holčička Natálka.

Norci jsou hodně divocí. Uloví, kde co uvidí, a jejich děti mají taky rády hodně divoké zábavy. Skáčou ze stromu na strom, přeskakují prudkou řeku, perou se, až chlupy lítají, houpou se hlavou dolů a tak. Natálka byla asi největší neplecha ze všech. Rvala se víc než kluci, lozila po tenkých větvičkách, vymetala kdejakou jeskyni a škvíru.

Její kamarád norek Ferdinand jednoho dne běhal v nějakém lomu a našel tam velice divnou věc. Vypadala jako štangle salámu nebo tlačanky, ale vedla z ní nějaká šňůra. Ferdinandovi se to zdálo legrační a tak to s trochou námahy dovedl do lesa. Natálce se líbilo, že je ta věc popsána. Stálo na ní „danger explosive“. Natálka: „Znáš nějakýho Dangers?“ „Ne.“ „Třeba to není jméno.“ A tak si to šli zjistit. [děti: co to je] Když jim došlo, že mají výbušninu i se zápalnou šňůrou, zaradovali se: „To bude legrace, tohle si fakt užijem.“ Pak si řekli, že to odpálí u Natálky doma, v noře pod kořeny obrovského dubu. „Aspoň budeme mít větší byt.“

Jak řekli, tak udělali. Ferdinand utekl, Natálka nacpala tu věc do jejich nory a zapálila šňůru. Byla velice překvapená, že ta nehořela pomalu, ale bleskově. Než mrkla okem, ozval se hromový výbuch, obrovský dub se celý jakoby pozvedl v kořenech a pak se skácel. Když to uviděla paní Norková, letěla tam jako vítr, křičela „Natálko“, ale nikdo se neozval. Nora byla zasypaná, strom vyvrácený. Všichni norci přiběhli a začali hrabat. Pracovali tři dny a noci, až byli úplně vyčerpaní. Pak už to vzdali a přemlouvali Natálčinu mámu, ať toho taky nechá, že je to zbytečné, že Natálku určitě zabil ten výbuch nebo že už umřela hladem a žízni. Ale máma hrabala dál. Jemné tlapky odřené do krve, ostré zuby obroušené, plakala a hrabala. Až čtvrtý den odpoledne ucítila něco měkkého. Za chvíli už poznala kožšinu a po chvíli vyhrabala celou Natálku. Potlučenou, špinavou, zesláblou, ale živou. Vytáhla ji ven, ošetřila, nakrmila. Když se probrala: „Maminko, tys mě ještě hledala.“ „To víš, holčičko, vždyť jsi přece moje.“

Ježíš se o nás stará, zachraňuje nás i když děláme hlouposti, protože nás má rád. Protože jsme jeho! Kéž bychom na to nezapomínali!

Podle našeho pana faráře LG

PŘEČTĚTE SI:

Stormie Omartianová

Z TEMNOT KE SVĚTLU

Asi by vás nenapadlo, jak dramatický životní příběh má za sebou Stormie Omartianová, autorka řady bestsellerů o síle přímluvné modlitby. Stormie Omartianová je u nás známá především díky své řadě bestsellerů o síle přímluvné modlitby (za manžela, za dospělé děti, za vnoučata aj.).

Prožila si mimořádně těžké dětství. Bydleli na odlehlé samotě, kde ji týrala psychicky nemocná matka; hodný, ale slabý otec od ní utíkal k práci na farmě. Stormie záhy odchází z domu a zahajuje úspěšnou kariéru v showbyznysu. Drsné prostředí Hollywoodu však jen prohlubuje její vnitřní úzkost a prázdnotu, denně se probouzí s myšlenkami na sebevraždu. Drogy, alkohol i náhodný sex pomáhají jen chvilkově, ještě víc se zaplétá hledáním uzdravení pomocí ezoterických nauk a okultismu. Nad vodou ji paradoxně drží jen hektické životní tempo a množství práce. Na pokraji zoufalství se Stormie setkává s Ježíšem a začíná její dlouhá a klopotná cesta směrem k uzdravení, odpuštění a osvobození ode všech závislostí. Velkým darem od Boha se pro ni stává její manžel Michael, vynikající hudebník, s nímž v roce 1973 založí rodinu. Vbrzku spolu začnou požehnaně sloužit v církvi a přinášet ovoce, o jakém se jim v mládí ani nesnilo.

Revidované druhé vydání připravilo nakladatelství Paulínky.

Střípky z Ducháčů

Poslední střípek z duchovních cvičení 2022 má ukázat s jakou něhou s námi Pán jedná, jaké má pochopení pro naši zatvrzelost, pro naše zklamaná očekávání (I když ho určitě musí překvapovat.). Bůh má nejen pochopení, ale ukazuje nám také cestu k sobě, vytrvale a bezpečně.

Přesuňme se do doby, kdy se Ježíš setkává s učedníky jdoucími do Emauz, zklamanými, zmatenými možná i naštvanými. Zmrtvýchvstalý Ježíš za nimi přichází a chce je povolat k šíření radostné zvěsti, toho úžasného velikonočního tajemství, co se stalo! Nachází však pocit prohry a ztracené naděje, protože přece jen Ježíš mohl něco změnit! Určitě byl jejich zatvrzelostí překvapený, ale nenechal se odradit. A co udělal?

Ježíš zná lidské srdce. Ví, že člověk prožívající silnou emoci, je slepý, nedokáže se posunout. A tak se ptá: "Co se stalo?" Dal průchod emocím, tak aby ten s kým se setkal, mohl říct, co je to, co ho trápí nebo štve. Ví, že nám, lidem, pomáhá, dostat emoce ven, že pak můžeme začít přemýšlet. Tento Ježíšův příklad, je i pro mě výzvou, naslouchat druhým bez rad nebo odsuzování. Co pro vás? Učedníci využili možnost, vyplavili, co v nich vřelo a najednou jim zahořela srdce. A Ježíš zde lekci nekončí. Ukazuje rozdíl mezi láskou a nátlakem. Nechce učedníky do něčeho lámat, čeká až sami budou chtít, chce Emauzy minout. A učedníci ho zvou. Využívají možnosti, svobodné volby a chtějí s ním být dál. Stejně tak i já mám možnost zvát HO do různých situací, ale ne vždy mám "odvahu"..

A v příběhu Emauzkých učedníků je víc, On přináší Eucharistii a otevírá oči, dává se poznat! Eucharistie je nejněžnější místo setkání, prohloubení vztahu. Není nic většího, co by nám Bůh mohl dát. Úžasná možnost něžného setkání s někým, kdo mě zná. Je to tak úžasné, až se tomu nechce věřit.

Někdy nás totiž napadají myšlenky jako, co když to se mnou Bůh vzdává, On mě neslyší. Kdy vás tyto pochybnosti napadají a jak se k nim stavíte?

Velké díky Jirko za Tvou přípravu duchovních cvičení, za tvé modlitby a tvé přednášky!

Věřím, že nám pomáhají v poznávání sebe i Boha!

LG z výpisků z Ducháčů na Hadince 2022

Svědectví života

sv. Jana Molla

Pocházela z početné italské rodiny. Její původní jméno v italštině znělo: Gianna Beretta. Stala se lékařkou v oboru chirurgie a pediatrie. V roce 1955 se provdala za Ing. Petra Molla. Měla ráda přírodu, lyžování, hudbu. Vykonávala apoštolát v Katolické akci. V dopisech opakuje, že bez oběti neexistuje láska, že láska a oběť jsou vnitřně spojeny tak jako slunce a světlo. I když měla již tři děti, odmítla při posledním těhotenství operaci, která by sice jí zachránila život, ale dítě, které čekala, by o život přišlo. Plně si vědoma situace byla rozhodnuta pro záchranu svého dítěte, bude-li třeba, obětovat svůj život. To potvrdila znovu před porodem. Po narození Emanuely následovaly neutišitelné bolesti z důvodu infekce a porodních komplikací. A ona ve svých 39 letech pro lásku zemřela.

Narodila se 4. 10. 1922 v italské obci Magenta u Milána jako desáté ze 13 dětí. Rodiče Albert Beretta a Marie byli členy třetího řádu sv. Františka. Otec pracoval jako pokladník v Miláně a kvůli studiím dětí přestal i kouřit. Osm dětí studovalo na středních školách i na universitě. V jejich františkánské rodině vzešla tři povolání ke kněžství a k řeholnímu životu v řádu. Rodiče při výchově dětí poznali, co znamená oběť a posvěcení oživované láskou. Rodina žila atmosférou práce, křesťanského odříkání, společné denní modlitby a účasti na mši svaté. U prvního svatého přijímání byla Jana už v pěti a půl letech.

Kvůli zdraví dětí se rodina několikrát stěhovala. Od průmyslového Milána do horského klimatu v Bergamu a později k moři poblíž Janova. Do Bergamu se stěhovali, když byly Janě tři roky kvůli plicnímu onemocnění Amálie, která po 12 letech podlehla tuberkulóze. Pro patnáctiletou Janu to byla velká rána, protože Amálie byla její důvěrníci a krom ní jí zemřeli už čtyři sourozenci. V Bergamu prožila Jana své dětství, navštěvovala lidovou školu a nižší gymnázium. V přírodě se učila obdivovat Boží dobrotu.

Po smrti sestry Amálie se rodina Berettova stěhovala do Quinta k Janovu, který byl universitním městem, v němž děti studovaly. Tam bydleli v letech 1937-1942. Jana Molla tam v 15 letech prožila první rekolekce a z nich zůstaly dochovány její poznámky s názvem Vzpomínky a modlitby. Programem jejího života začínala být odevzdanost Ježíši, snaha o uchránění se hříchu a denní modlitba v kleče s prosbou o vytrvalost ve věrnosti i prosba za vytrvalost ve studiích a za šťastnou smrt.

Jana si v mládí přála stát se misionářkou u těch nejchudších v Brazílii, kde působil její bratr jako kapucín. Od rodičů se naučila dobrému vztahu ke všem lidem a ztotožnila se se způsobem jejich života.

V roce 1938 z důvodu narušeného zdraví Jana na rok přerušila studia. Po novém nástupu do školy vypukla druhá světová válka s četnými nálety na Janov, kvůli nimž se rodina znovu stěhovala do Bergama. Matčino srdce bylo nemocné, nemohla snášet nervové zatížení z náletů. Jana však pokračovala ve studiu v Janově. Její matku přestěhování nezachránilo, poměrně brzy, ve věku

53 let, zemřela a otec zemřel o čtyři měsíce později. Jana se po smrti rodičů vrátila do rodného domu v Magentě u Milána. Její program během pokračování studia byl: v 7,30 h mše svatá, 9-12 h a 15-19 h studium, po večeri sv. růženec. V roce 1949 byla promována na doktorku medicíny.

Jana byla od mládí členkou Katolické akce, před promoci v ní byla vedoucí dívčích skupin, pak delegátkou mládeže a regionální delegátkou a od r. 1955 až do smrti prezidentkou ženských skupin v Ponte Nuovo di Magenta. Mladé lidi pro duchovní život získávala při organizování výletů, sportovních akcí a různých her. V letovisku u Lago di Maggiore pořádala exercicie pro mládež i se stravováním. V Katolické akci kladla na první místo modlitbu a s ní spojenou důvěru v Boha, aby byl apoštolát účinný. Třetí ctnost Katolické akce, kterou se snažila mladým vštěpovat, byla oběť. Říkala: "Musíme pracovat a přinášet oběti, abychom vzdávali Bohu úctu. Neúnavně musíme rozsévat dobré semeno. A případný neúspěch přijímat velkodušně. Z Božích rukou přijatý neúspěch je pro spásu cennější než velký úspěch." O Janině aktivitě a velkodušnosti je nejedno svědectví.

V roce 1952 získala Jana specializaci dětské lékařky a začala i praxi vedle svého bratra, obvodního lékaře Ferdinanda. Lékařské povolání bylo pro ni podobně jako pro sv. Josefa Moscati (s pam. 12. 4.) formou péče i o duši. Vyjádřila to slovy: "My máme možnosti, které nemají kněží. Náš úkol nekončí, když léky nepomáhají. Je zde duše, kterou třeba přivést k Bohu. Zde má vliv lékařovo slovo. Každý lékař má pacientovi připomenout, co ještě pro něj může učinit kněz." Připomínala také, že návštěva nemocného je jako návštěva Ježíše (viz Mt 25,36) a srovnávala kněžské doteky eucharistického Ježíše s doteky těla nemocného. Jana tak měla důvěru lidí a mnoho jich dovedla ke smíření s Bohem. Ráda pečovala o staré a opuštěné osoby.

O mariánském svátku 8. 12. 1954 se při příležitosti primice v Mesero poprvé setkala se svým budoucím mužem, Ing. Petrem Mollou, ředitelem továrny na kartony, zápalky a kancelářský nábytek s tři a půl tisíci zaměstnanci v Ponte Nuovo di Magenta. Prožívání jejich vztahu, to je mnohonásobný vzor pro snoubence. Zde je možné uvést jen málo. Jana vykonala nejdříve pouť do Lurd, kde dlouho prosila o světlo Ducha svatého a své rozhodování také probírala se zpovědníkem. Podle Jany je zamilování vůle a ochota zdokonalovat nejen sebe, ale i milovanou osobu. Je to vůle zvítězit nad svým egoismem. Své rozhodnutí pro manželství ztotožňovala s Božím povoláním k mateřství.

Petr viděl v Janě nejlepší možný dar od Boha, přesto konstatoval i nesrovnalosti ve vztahu, jak každý v něčem musel ustoupit. Kvůli práci ho nezajímalo sport ani kultura. Jana to nepovažovala za správné, začal tedy chodit do divadla, na koncerty, do hor i na lyže. Uznal, že potřeba přizpůsobování byla pro něj užitečná.

Jana Petrovi půl roku před svatbou psala: "Chtěla bych tě učinit šťastným a být ti takovou manželkou, jakou si přeješ - dobrou, upřímnou, plnou uznání, připravenou pro oběti, které bude život vyžadovat. Ty jsi ten, koho miluji, komu se chci darovat, abychom spolu vybudovali křesťanskou rodinu." A dále: "Sama sebe se ptám, zda jsem hodna stát se tvou manželkou. Před tebou se cítím nulou, ničeho neschopnou... Prosím tě, jak zjistíš, že něco nedělám správně, řekni mi to."

Předmanželská čistota byla pro ně samozřejmostí. Jana o ní uvedla: "Naše tělo je svaté, je nástrojem úzce spojeným s duší ke konání dobra. Čistota není ctností odloučenou, ale spojuje se se souborem dalších ctností pomáhajících uchovat tuto čistotu. Jak ji uchovat? Naučit naše tělo oběti. Čistota je krásná a přináší člověku svobodu." Ježíš nikdy nepřestal být pro Janu na prvním místě. Na vlastní svatbu se odděleně připravovali duchovním tříděním. Svatební den pak byl jejich nejkrásnějším. 24. 9. 1955 je sezdával Janin bratr. V promluvě k nim připomněl vzor vlastních rodičů. Své sestře zdůraznil matčinu trpělivost, obětavost a život v ustavičném spojení s Bohem. Jana příkladem matky skutečně žila až do smrti. Prožila s Petrem krásnou svatební cestu a šťastné manželství, i když bylo plné obětí a bolesti.

Všechna těhotenství snášela Jana s obtížemi. První se narodil syn Pierluigi (Petr Ludvík) 19. 11. 1956; druhým dítětem byla Marie Zita (zv. Mariolina) narozena 11. 12. 1957; jako třetí se narodila Laura 15. 7. 1959 a čtvrtým dítětem byla dcera, za kterou Jana dala svůj život- Jana Emanuela narozená 21. 4. 1962.

Svatost života Jany nespočívala jen v závěrečné heroické oběti, ale byl jí prostoupen celý její život, jehož konec nebyl zlomem, ale přirozeným vyvrcholením její lásky. Přičemž Petr o ní později uvedl: "Milovala život, neměl jsem dojem, že bych žil vedle světice". Tím chceme říci, že svatost je normální život žitý v pravé lásce.

Když se přiblížil čas poslední oběti, před Janou byly tři možnosti: Bud' odstranit s nádorem dělohu i s dítětem, což bylo pro matku nejbezpečnější, nebo odstranit nádor i dítě s ponecháním dělohy, čímž by se zažehnilo akutní nebezpečí a třetí možností bylo pokusit se operací odstranit pouze nádor s tím, že čerstvě jizvě na děloze při zátěži těhotenství hrozí snadné prasknutí, které by mělo za následek smrt matky a asi i dítěte. Pro Janu bylo od začátku samozřejmostí udělat vše pro záchranu dítěte, proto byla jediné pro třetí možnost, i když jako lékařka riziko plně chápala. Věděla, že má malou vyhlídku na přežití, ale nikdy neztrácela naději, že Bůh může zachránit i její život. Svědčí o tom to, že po manželovi při jeho cestě do Paříže v březnu chtěla přivést módní žurnály, že když ji tu Pán Bůh zachová, chce se řádně oblékat.

Odevzdala se zcela do rukou Prozřetelnosti. Chirurgické odstranění nádoru proběhlo bez komplikací. I přes bolesti se opět vrátila ke své práci až do konce těhotenství. Ještě před porodem zdůrazňovala, "kdybyste se museli rozhodovat mezi mnou a dítětem, tak žádné váhání, volte dítě! Já si to přeji, zachraňte je." Na Velký pátek 1962 se dítě narodilo císařským řezem a mělo porodní váhu 4,5 kg. Dařilo se mu dobře, ale matce den ze dne hůře. Než zemřela, prožila sedmidenní smrtelný zápas. Po probrání z prvního kómatu řekla Petrovi, že byla již na druhé straně a viděla něco úžasného.

Připomněla, že se spolu měli příliš dobře a že není spravedlivé předstoupit před Pána bez mnohého utrpení. Další dny následkem infekce prožívala velké bolesti a trpěla i tím, že děti zůstanou bez ní. Její poslední slova byla: "Ježíši, miluji Tě, Ježíši, miluji Tě!"

Nejmladší dcera Gianna Emanuela, narozená z její oběti, později učinila rozhodnutí: vzdát čest mamince tím, že svůj život zasvětil péči a obsluze starých lidí, proto se stala lékařkou.

Mnohé prosby, vysílané k Janě Mollové, byly vyslyšeny, staly se i zázraky. V květnu 1967 měla jedna mladá žena po císařském řezu krvácení, které nešlo zastavit. Umírala a dostala pomazání nemocných. O náhlém uzdravení řekla: "Cítila jsem, že mám zemřít. Volala jsem o pomoc Giovannu. Pak jsem ztratila vědomí. Tu jsem pocítila její přítomnost. Krvácení se zastavilo a byla jsem uzdravena."

V Brazílii, v nemocnici zřízené Janinými bratry, 22. 10. 1977 paní Luisa Sylvie Cirilová, sama protestantka, se podrobila císařskému řezu. Dítě se narodilo mrtvé. Následky operace byly neobyčejně bolestivé. Po propuštění se musela vrátit do nemocnice. Lékařská diagnóza zněla: velká píštěl v konečníku. K operaci ji bylo nutno přemístit do vzdálené nemocnice a ona neměla kde nechat ostatní děti. V kritické situaci se řeholní sestra, která měla právě službu, obrátila k Janě Mollové. Bolesti náhle ustaly. Lékaři konstatovali, že píštěl se bez léku a jakéhokoliv zásahu zcela zahojila.

Další zázračná událost se udála také v Brazílii, kde chtěla světice jako lékařka pracovat. To, že dítě mohlo vyrůst v matčině lůně bez plodové vody, je zázrak, ke kterému došlo v souvislosti s přímlovou Jany Mollové.

Pro heroický stupeň lásky k lidskému životu od početí i pro zářivý příklad života byla Jana papežem Janem Pavlem II. v roce 1994 za účasti 79-letého manžela i dcery Emanuely blahorečena a roku 2004 prohlášena svatou.

Obraz jejího života je velkou výzvou i světlem v naší době, kdy rodiče často obětují své dítě při sebemenším podezření na zdravotní obtíže v průběhu těhotenství.

Z webu catholica.cz